

Lap: *Hírlap* 1948. július 8.

Megjelent: *1948. július 8.*

Békebeli rekord-búcsú Óbudán

Kétszáz színes bódé, tíz körhinta
„Dirr-durr bele“!

Ki merné még mondani, hogy vannak dolgok és színek, amelyek örökre elmúltak? Ki állíthatná az ilyen bábeli zsidongásban, hogy a haladás, a technika kiszorította a világból a gyermekálmokat, a naív örömeiket, a mézeskalácsot és a „ringlispiilt“? Az óbudai, illetve újlaki búcsú, amely itt zajongott, zsidongott, sikított, nevetett és muzsikált az ablakom alatt, minderre alaposan rácsáfolt.

Itt volt először is a körhintásintézmények tíz különböző válfaja. De itt volt velük minden, ami a régi, igazi, békebeli búcsúhoz tartozik, az egész, szinte a múlt ködéből újra feltámadt és kiabálóan eleven gyermekkorj emlékvilág. Mindaz, amiről azt kellett majdnem hinni, hogy már nincs is. Hogy nem kell sem a mai gyermekeknek, sem azoknak a felnőtteknek, aki néha gyermekeké szeretnének válni. Minden itt volt, a hepehupás Urömi-utcában, a „mechanikai céllövöldétől“ a „Rekord fényképészeti“, a papagájos cédulás jósasszonytól a „művészi poháríróig“, a „Dirr-Durr-Bele“ labdalövészet bódéjától, melyben karkötőt vagy zsebórát nyerhettél, a török-mézesig, olyan hatalmas mézes-tömbbel, hogy egy ezredet lehetett volna jóllaktni vele. És itt volt kérem, hogy el ne feledjük, a „Zsákban-macska“ rejtelmes vállalata is. Ötven fillérért ki tudja, mit nyerhettél volna a titokzatos csodastancikban. Azután itt volt az új, teljesen korszerű, egészen modern „ultra-automobil-körjárat“, amelyet sines bicikliszerkezeten hajtott saját lábúlag a tulajdonos-direktor úr. De ráadásul itt volt a „chromantikus-automatás“ ember, akinél kezéd vonásaiból megtudhattad, hogy miért nem lehetett a tiéd húsz évvel ezelőtt az a bizonyos Mancika, akiről időközben meghallottad, hogy mint nagymama működik régóta Kapcsváron. Végül

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

(Hely)

itt volt a lacikonyha illataihoz közel, a mézeskalácsos remekbe sültött, csokolódzó galambokkal ékesített, pirosra festett óriásajándékszive. Tíz forintba került az igaz, de már a régi békevilágban is 2 koronát kértek érte s az ember, ha elküldte imádottjának, az biztosan húsz évig tartotta a vitrinben, dísznek és örök emlékeknek...

Most is tömegével vették ezeket a süteményes szíveket. Most is körhintára, illetve „ringlispiilre“ ültették a gyerekeket. Papák és mamák most is ijedten nézték, hogy Jancsikájuk vagy Évikéjük hogyan repül hintán fel, az ég felé és most is ugyanaz történt a búcsún, mint egykor régen: húsz fillérért dirrel és durral lövöldöztek az ifjabb és öregebb búcsúnimródok, visítottak az elektromos repülőhintán körbe száguldó lányok és a hangszóró harsány slágerdalokat zengelt a levegőbe. A szomszéd konzervatívabb körhintán pedig elefánton, remekbe festett ménnek, telivér fapapiripák, zsiráfok és karcsúlábú szarvasakon ma is lovagolhat a búcsú népe.

Ez az újlaki, zajongó, újjongó, cukrot majszoló, emlékeket vásárló, kétszáz színes bódé között tolongó búcsú kedves, egy kissé majdnem antik, de mindenképpen eleven színt varázsolt Óbudára. Az újlaki fiúgyerekek közt akadtak olyanok is, akik olcsón üszták meg a körhintát. Három menetet segítettek tolni a körhinta-gépezet telején s akkor egy menetet mint rendes vendégek keringhettek végig. Kár, hogy a felnőtteket nem engedték közjűk. Különben valószínűleg reggeltől estig ezt csináltam volna én is az újlaki 1948-as rekord-búcsún...

Holly Jenő

Csontváros

394.6

"1948"

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házinnyomda 1926 — 8891